

deraf ikke gjælde om den, der er Bestyrer for et Skovvæsen; thi det maa aldrig glemmes, at Landmanden høster Frugten af sin Udsæd i det samme eller i alt Fald i det næste Aar, efter at Udsæden er stæet, medens Skovmanden planter, og hans Sønnesøn kommer til at høste. Man siger, at der skal gives en Opmintring til at hugge stærkt igjennem i Skovene, de trænge dertil; det kan gjerne være, at Skovene trænge til at blive huggede ud; men saa er det simpleste Middel af Verden at hugge, og den samme Mand, som har med Opsynt af Skovene at gjøre, han maa, saavidt jeg kan forstaae — det kan gjerne være, at jeg tager feil — men efter min Mening maa han lige saa godt kunne see, naar der hugges formeget, som naar der hugges forlidet eller omvendt. Hugges der forlidet, synes jeg, det er meget nemmere for ham, at faae Bedkommende til at hugge noget Mere, end det er, hvis der er hugget formeget, at faae noget Andet sat istedet for det, som er hugget bort. Forsaa vidt som det er anført som en Grund til, at Præmien skulde være en Spore for de paagældende Skovbetjente til bedre at sortere deres Trævarer, saa kan det gjerne være, men jeg troer rigtig nok ikke, at det dog skulde være nødvendigt, naar man har ordentlige og slittige Folk for sig, at de netop deri skulde have Sporen; det forekommer mig, at man næppe skal sætte en Præmie for dem, til at faae dem til at gjøre deres Pligt; det er ikke af de Prøver, man kunde ønske at have. Gjøre de ikke deres Pligt uden for at vinde et større Erhverv, som det, der kan vindes igjennem Præmien, saa har jeg et Slags Frygt for, at de ikke heller ville gjøre den, om de ogsaa fik en saadan Præmie, og at de i alt Fald vilde gjøre sig Umage for at faae denne forstørret lidt mere, end maaskee Skovene kunde være tjente med. Som sagt, der er saa mange Betænklichkeiten for mig derved, at jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa at samstemme i, at denne Post bliver ført igjennem. Desuden er dette Pro-

centprincip heller ikke consequent gennemført; thi man har jo tænkt, at der skulde sættes en vis Grændse for det højeste Beløb, som ad denne Vej kunde vindes, og, naar vi saa betragte det rigtigt, saa vil den, som saa tjener Procenterne og skal afgive dem til en Anden, ikke blive rigtig vel fornøiet alligevel, og saa kunde det vel nok maaskee endda være ligesaa godt, ligesom at sætte en ordentlig Løn, som de Bedkommende kunde være tjente med, og dermed lade det være godt. Hvad angaaer den Post om den Mellemklasse af Embedsmænd, som man har tænkt sig imellem Skovridere og Skovfogder, saa har jeg tidligere stemt for, at det kunde være hensigtsmæssigt at beholde denne, skjøndt under en nogen anden Form end den, hvori det fremgaaer her. Jeg har nemlig antaget, at det vilde være af ikke ringe Betydning, om der gaves Poster under Forstvæsenet, hvori de Mand, der videnskabelig have dannet sig for Forstvæsenet, kunne vinde den praktiske Dygtighed, som man maa ønske de Mand i Besiddelse af, hvem den administrative Deel af Skovvæsenet nærmest skal betros, og jeg har derfor tænkt mig, at det var godt, at der var saadanne Poster, hvori slige Mand kunne ansættes. Navnlige maatte derhos særligt bestemmes, at de skulde ansættes i en selvstændig Virksomhed; thi alle de Oplysninger, som ligge for, lægge noksom for Dagen, at den Form, under hvilken Forstcandidaten hidtil har været i Tjenesten, er ikke folgegyldig; men jeg er ikke sikker paa, at det er rigtigt at gaae den Vej, og jeg troer altsaa, forsaavidt bør man nærmere holde paa det, som det foreliggende Lovudkast antyder, og saa isvrigt lade de Herrer Forstcandidater, som ville attraae Ansættelsen, selv ligesom andre studerende Mand selv være om, hvor de faae deres praktiske Dannelse fra. Hermed skal jeg slutte disse mine Bemærkninger, idet jeg forbeholder mig ved Sagens yderligere Behandling, at stille de Forslag, som jeg maatte finde nødvendige.